

EN BIGOTS-I-FILACS, EN TALLAPINS I EN PLANAMUNTANYES (*)

Açò era una vegada un home que tenia es do de tallar amb es dit un pi. Sa mare n'estava molt orgullosa, d'ell, i el protegia molt; però un dia ell va decidir d'anar a córrer món, perquè ja estava cansat de sempre estar a sa marina tallant pins i sempre fer sa mateixa feina.

Camina que caminaràs, va arribar a un turó. A dalt hi havia un homo. En Tallapins va pensar que tindria molta feina en pujar aquella muntanya; però, de sobte, sa muntanya, zas! se va aplanar. En Tallapins es va quedar sorprès. S'ho va mirar i va caminar un poc més cap allà i va arribar fins on abans era es cim, i es va trobar un homo gros i gruixat que li va dir que ell era en Planamuntanyes i que amb una culada aplanava sa muntanya. En Tallapins li va explicar es poder que tenia, que amb un dit tallava un pi, i es van posar d'acord i van decidir d'anar a córrer món.

Són partits i caminen cap a un poble. Arriben an es poble, se'n van a sa taverna i van sentir allà una gent que deia que en es poble des costat hi havia un drac que no deixava viure sa gent. Ningú estava tranquil, perquè aquell drac s'emportava es menjar i fins i tot es fillets d'aquell poble. I ells, quan ho van sentir van dir:

—Trob que hem d'anar cap allà a veure què podem fer.

Se'n van partir cap allà i quan eren pes camí, de camí cap as barranc, van veure un carro encallat dins es fang. Es pagès, de cap de ses maneres podia estirar ses bísties perquè pujassin per amunt, i com més estirava més s'encallava. I aixines que davalla un homo de per aquella costa amb uns bigots llarguíssims; fins i tot s'hi havia fet trunyelles. Agafa es carro, hi ferma es bigots, dóna estirada i zas!, es carro va sortir amb sa roda i tot per amunt. En Tallapins i en Planamuntanyes, ben espantats, se'n van anar cap a ell i li van dir:

—Bono, quina força que tens en es bigots! I que llargs que són!

—Sí —diu— jo em dic en Bigots-i-filacs perquè, amb una estirada, arrabàs una soca de dins sa terra. Aixines com he tret aquest carro, sense fer gaire esforç.

Bono, ells li expliquen que se'n van a córrer món i que van a veure en aquest poble des costat si troben aquest drac que els hi han contat que hi ha, i ell s'ofereix per seguir amb ells tots junts a lluitar contra es drac. I són partits cap as poble.

Així, tots tres arriben i van veure que tothom s'amagava i tenia por. Prest van trobar una jove que anava a treure aigua des pou i li van demanar a veure si n'hi podia donar un poc. Quan hi van arribar, an es pou, ella els hi va explicar què passava i va fugir de pressa i se'n va anar cap a ca seva per por des drac. Ells van anar cap as pou, van mirar que hi havia una escala que davallava i criden:

—Drac, puja aquí si ets valent!

Es drac puja, i en Tallapins, zas!, d'un cop li talla es cap. Després, en Planamuntanyes agafa i davalla per avall, dóna una culada i l'aixafa, i en Bigots-i-filacs l'enfila amb es mostatxos i el puja per amunt. I prest ho van tenir tot ben aclarit: es drac era mort. Però van decidir tornar a davallar en es pou a veure què passava, si hi havia qualche cosa més; i ja ho van trobar tot ple de dimonions petits. Aquests dracs, també els havien de treure i amb es mateix sistema ho van fer: en Tallapins, zas!, amb un dit els hi tallava es coll, en Planamuntanyes els aixafava i en Bigots-i-filacs else pujava per amunt.

Tenien tota una estesa enmig des carrer. Sa gent va començar a sortir de ca seva i s'ho començava a mirar i estaven tots esglaiats. Van tornar a baixar i van veure que dins sa cova, més allà, s'hi trobaven tresors i tot allò que es drac havia anat robant an es poble. Ho van pujar tot per amunt i ho van repartir entre sa gent. Es tres companys, en Bigots-i-filacs, en Tallapins i en Planamuntanyes, també es van quedar amb una part de recompensa que es poble els hi va voler donar, i cadascun d'ells se'n va anar a ca seva; però van quedar que un dia es tornarien a trobar per seguir fent es bé. I... contant contant, es conte s'ha acabat!

(*) Recollida per Paula Gomila i Úrsula Triay, alumnes de l'IES Biel Martí de Ferreries, i forma part del recull amb el qual van guanyar el Premi Borja Moll de contes i rondalles de 2003. Els la va explicar per Xisca Riudavets, des Migjorn Gran, que la va aprendre de la seva àvia, na Francisca Camps, nascuda el 1880 i cosina del doctor Camps (Francesc d'Albranca).